

Ang sulat ni James

Ang gawaing kinakailangan sa sulat ni Santiago na nagsasabing mayroon siyang pananampalataya (paniniwala) ay ang gawain na natatapos ang pagtitiyaga (San 1: 4), iyon ay, upang manatili sa paniniwala sa perpektong batas, ang batas ng kalayaan (San 1: 25).

Ang sulat ni James

Panimula

Si Santiago na Matuwid, marahil ay isa sa mga kapatid ni Jesus (Mat 13:55; Marcos 6: 3), ang may-akda ng sulat na ito.

Si Brother James ay nag-convert lamang pagkatapos ng pagkabuhay na mag-uli ni Cristo (Juan 7: 3-5; Gaw 1:14; 1 Cor 15: 7; Gal 1:19), na naging isa sa mga pinuno ng simbahan sa Jerusalem, at hinirang bilang isa sa ang mga haligi ng simbahan (Gal. 2: 9).

Ang sulat ni James ay napetsahan noong 45 AD. C., bago pa ang unang konseho sa Jerusalem, naganap iyon mga 50 d. C., na gumagawa ng pinakalumang sulat ng Bagong Tipan. Ayon sa istoryador na si Flávio Josefo, si Tiago ay pinatay mga taong 62 d.

Ang mga nagpadala ng sulat ay nakakalat na mga Hudyo na na-convert sa Kristiyanismo (San 1: 1), samakatuwid ang mahigpit na tono at wika na kakaiba sa mga Hudyo.

Nang isinulat niya ang sulat na ito, hinahangad ni Santiago na salungatin ang turo ng mga Judio na magkaroon ng

pananampalataya sa iisang Diyos, kasama ang pagtuturo ng ebanghelyo, na magkaroon ng pananampalataya kay Jesucristo, sapagkat walang kabuluhan na sabihin na naniniwala siya sa Diyos, na hindi siya sumunod sa utos ng Diyos Diyos na sumasampalataya kay Cristo. Ang diskarte ni James ay nagpapaalala sa atin ng itinuro ni Jesus: “HUWAG mong guluhin ang iyong puso; naniniwala ka sa Diyos, naniniwala ka rin sa akin ”(Juan 14: 1), ipinapakita ang kaugnayan ng paksang pinagtutuunan sa mga tuntunin ng target na madla: Ang mga Hudyo ay nag-convert sa Kristiyanismo.

Gayunpaman, ang isang hindi pagkakaunawaan tungkol sa sulat ni Santiago ay kumalat sa buong Sangkakristiyanuhan, na ipinagtanggol niya ang kaligtasan sa pamamagitan ng mga gawa, na kinalaban ang apostol sa mga Hentil, na ipinagtanggol ang kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya.

Ang hindi pagkakaintindihan sa diskarte ni James ay pinasuklam ni Martin Luther sa sulat na ito, na tinawag itong “straw epist”. Nabigo siyang makita na ang turo ni Santiago ay hindi naiiba mula sa itinuro ni apostol Paul.

Buod ng Sulat ni James

Ang sulat ni Santiago ay nagsisimula sa isang payo sa pagtitiyaga sa pananampalataya, dahil sa pagtitiyaga ang gawain ng pananampalataya ay natapos (San 1: 3-4). Ang sinumang nagtitiis ng mga pagsubok na hindi kumukupas ay pinagpapala, sapagkat tatanggapin niya ang korona ng buhay mula sa Diyos, na ibibigay sa mga sumusunod sa kanya (San 1:12).

Ginamit ni James ang salitang ‘pananampalataya’ sa diwa ng ‘paniniwala’, ‘paniniwala’, ‘pagtitiwala’, hindi katulad ni apostol Paul, na gumagamit ng term na kapwa sa diwa ng ‘paniniwala’ at sa kahulugan ng ‘katotohanan’, at ito ang

huling kahulugan ay higit na ginagamit kaysa doon.

Pagkatapos, ipinakita ni James ang kakanyahan ng ebanghelyo, na kung saan ay ang bagong pagsilang sa pamamagitan ng salita ng katotohanan (San 1:18). Matapos igiit na kinakailangan upang makatanggap ng salita ng ebanghelyo bilang isang masunuring lingkod, na siyang kapangyarihan ng Diyos para sa kaligtasan (Santiago 2:21), pinayuhan ni James ang kanyang mga kausap na tuparin ang tinutukoy sa ebanghelyo, hindi nakakalimutan ang doktrina ni Cristo (Santiago 2:21).

Naalala ni James na ang sinumang maingat sa katotohanan ng ebanghelyo at mananatili dito, hindi pagiging isang nakalimutang tagapakinig, ay gumagawa ng gawaing itinatag ng Diyos: paniniwala kay Cristo (Santiago 2:25).

Sa pagtingin sa gawaing hinihiling ng Diyos, ipinakita ni Santiago na upang maging relihiyoso nang hindi pinipigilan ang nagmula sa puso, ay ang lokohin ang sarili, at ang relihiyon ng indibidwal ay napatunayan na walang kabuluhan (Santiago 2: 26-27).

Muli ay tinawag ni James ang kanyang mga nakikipag-usap na magkakapatid, at pagkatapos ay tinawag niya sila na huwag magpakita ng respeto sa mga tao, dahil ipinahayag nila na sila ay mananampalataya kay Cristo (San 2: 1). Kung may magsabi na siya ay naniniwala sa Panginoong Jesus, dapat siyang magpatuloy ayon sa paniniwala na iyon: hindi paggalang sa mga tao dahil sa pinagmulan, wika, tribo, bansa, atbp. (San 2:12)

Ang diskarte ni Tiago ay nagbabago muli sa pamamagitan ng isang seryosong pamamaraan: – ‘Aking mga kapatid’, upang tanungin sila kung kapaki-pakinabang na sabihin na mayroon silang pananampalataya, kung wala silang mga gawa. Posible ba para sa isang paniniwala nang hindi nagse-save ng mga gawa?

Ang term na trabaho sa konteksto ay dapat na maunawaan ayon sa pananaw ng tao ng unang panahon, na kung saan ay ang resulta ng pagsunod sa isang utos. Para sa mga kalalakihan sa panahong

iyon, ang utos ng isang panginoon at ang pagsunod ng isang lingkod ay nagresulta sa trabaho.

Ang diskarte ay nagbabago mula sa mga tao patungo sa kaligtasan. Una; Sinumang may pananampalataya kay Cristo ay hindi maaaring igalang. Pangalawa: Sinumang magsabi na siya ay naniniwala na ang Diyos ay iisa, kung hindi niya ginawa ang gawaing hinihiling ng Diyos, hindi siya maliligtas.

Ang isyu ay hindi tungkol sa isang taong nag-aangkin na mayroong pananampalataya kay Cristo, ngunit ang isang tao na nag-aangkin na mayroong pananampalataya, gayunpaman, ay pananampalataya sa isang Diyos. Ang sinumang may pananampalataya kay Cristo ay maliligtas, sapagkat ito ang gawain na hinihiling ng Diyos. Hindi mo mai-save ang sinumang nag-aangkin na mayroong pananampalataya sa Diyos, ngunit hindi naniniwala kay Kristo, dahil hindi siya ang gumagawa ng gawain.

Ang gawaing hinihiling sa mga nagsasabing mayroon silang pananampalataya (paniniwala) ay ang gawaing natatapos ang pagtitiyaga (San 1: 4), iyon ay, upang manatili sa paniniwala sa perpektong batas, ang batas ng kalayaan (San 1:25).

Tulad ng nalalaman ng mga Kristiyanong nag-convert sa mga Hudyo na ang gawaing hinihiling ng Diyos ay maniwala kay Cristo, sa pamamagitan ng pagtatalo na hindi sapat na sabihin na mayroon siyang pananampalataya, binigyang diin ni James na hindi makasasama maniwala sa Diyos at hindi maniwala kay Cristo.

Ang diskarte sa kabanata 3 ay nagbabago muli nang sinabi: aking mga kapatid (San 3: 1). Ang tagubilin ay naglalayong sa mga nais na maging masters, gayunpaman, para sa ministerial na pagsasanay na ito ay mahalaga na maging 'perpekto'. Upang maging 'perpekto' sa konteksto ay hindi makatisod sa salita ng katotohanan (San 3: 2), at sa gayon ay maiakay ang katawan (ang mga mag-aaral).

Matapos ang mga halimbawa ng kung ano ang may kakayahang itaguyod ang salita, muling binago ang diskarte, upang matugunan ang imposibleng magpatuloy sa iba't ibang mga mensahe mula sa iisang tao, na pinagkakaiba ang kaalaman ng Diyos kumpara sa karunungan at tradisyon ng tao (San 3:10 -12)

Panghuli, ang tagubilin na ang mga Kristiyano na nag-convert mula sa mga Hudyo ay hindi dapat magsalita ng masama sa isa't isa (Santiago 4:11), at, ayon sa pigura (mayaman), ay tumutukoy sa mga Hudyo na pumatay kay Cristo.

Ang sulat ay sarado sa pamamagitan ng pagtalakay sa paunang tema: pagtitiyaga (San 5:11), hinihimok ang mga mananampalataya na maging matiyaga sa pagdurusa.

Ang pangunahing maling akala ng interpretasyon

1. Maunawaan na ang Tiago ay nag-aalala sa mga isyu tulad ng hustisya sa lipunan, pamamahagi ng kita, pagkilos para sa kawanggawa, atbp.
2. Upang isaalang-alang ang matinding pagsaway sa 'mayaman' na naipon ng mga kalakal bilang isang pagsaway sa mga nagtataglay ng materyal na kayamanan ay upang mabigyang pansinin na ang salitang 'mayaman' ay isang pigura na nalalapat sa mga Hudyo;
3. Maunawaan na ang liham ni Santiago ay salungat sa turo ni apostol Paul, na nagtatanghal ng kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo Jesus. Sa katunayan, ipinakita ni James na ang paniniwala sa Diyos ay hindi ang hinihiling ng Diyos para sa kaligtasan, ngunit sa halip, ang paniniwalang si Jesus ang Cristo, ang gawain ng pananampalataya;
4. Maunawaan na ang mabubuting gawa ay kinakailangan upang

mapatunayan ang mga may tunay na pananampalataya. Ang sinumang may pananampalataya kay Cristo ayon sa Banal na Kasulatan, ay mayroong tunay na pananampalataya, sapagkat ito ang gawaing hinihiling ng Diyos;

5. Malito ang mabubuting gawa sa prutas kung saan nakilala ang puno.